

divina Providencia sobre la tierra, se esfuerza con todos los medios en alcanzar todo lo que convenga a los pueblos. ¡Ojalá estos correspondieran a sus cuidados amorosos!

D. V.

CONVERSA ÍNTIMA

(INTERESSANT)

—...¡Deu lo guart, senyor Llorens!... ¡Segui, fagi el favor!... I, doncs, ¿cóm li ha provat el viatge al estranger?

—Ja ho pot veurer: retorno sá i bo... i amb variades impresions de viatge, que un día penso publicar... I vosté i els seus companys *jendevant!* amb REVISTA VALLESANA ¿oi?...

—Sí... ¿qué vol fer-hi? Varem començar i hem de continuar la nostra tasca, per més que no tinguem els *estimols humans* d'altres publicacions i malgrat la fredor d'uns i quelcom de secreta contradicció d'altres...

—¡Qué diu! ¿Aixís estem?... Si vosté no ho havia de pendre malament, me permetria fer-li algunes observacions i consideracions pertinents al cas.

—¡Digui, digui, senyor Llorens! Ja sap vosté que sempre he rebut amb agrado sos consells de bon amic i tinc en gran apreci i veneració la seva experiència i reputació com a periodista.

—Doncs, anem al gra. ¿No varen anunciar de bell principi que volien fer un periódic *serio* i de *cultura*?

—Sí, senyor.

—¿I qué volien significar amb tot aixó? Ja s'hi varen pensar prou be amb el significat d'aqueixes paraules?

—Me sembla que sí, senyor: intentavem instruir amb escrits seriosos i culturals de caràcter científic, fossin apologètics o socials, filosòfics o literaris, pedagògics o...

—Prou, no digui pas més: aquí está precisament la equivocació de vostés al meu entendre, i no s'ofengui pas. Vostés no coneixen prou be a Granollers. Fetes algunes excepcions, a la majoria general de llegidors de premsa no'ls hi escau, no'ls ompla aqueixa *cultura seriosa* i *científica*, que vostés se proposen.

—¿Qué diu?... Aixís digui que'l nivell cultural científic per a una gran majoria de nostra vila, comercial e industriosa d'altra banda, es molt baix, alça a poca altura, que no'ns arribin a comprendre, ni'ls puguin satisfer, ni interessar los escrits de seriosa instrucció...

—¡Será lo que vullgui! Jo li torno a dir que aqueixa mena d'escrits *instructius* no agraden a moltíssims.

—¡Bueno!... Pro jo entenc que no per aixó hi ha res perdut, senyor Llorens. El nostre periódic es *católic*, i per aquest cantóensem que plaurá i s'hi pendrán entusiasme per a ell tots els que tinguin creences i conviccions católiques, quins no desconeixen pas la necessitat de la bona premsa i creurán com un deber moral d'apoiarla i fomentarla!

—¡Pse!... També es el meu parer que vostés s'equivoquen per aquest cantó.

—No l'entenc, senyor Llorens: parli més clar, si vol fer el favor.

—Doncs... ja li parlaré més clar. A Granollers, com en altres llocs, en el camp *religiós* hi podem distingir les següents menes de pensar i de fer: Hi han *anticlericals* i *sectaris* de l'idea religiosa, que no son gaires. Hi ha una grossa majoria d'*indiferents*, de neutrals en sentit religiós que *no practiquen* católicament; i d'ells, bona part tenen encare fe i creences cristianes en son interior, per més que no practiquin externament per respectes humans i... i altres causes que no es del cas referir. Hi han després los católics (deixem de banda les *católiques*) que creuen i *practiquen* habitualment. D'aqueixos també n'hi han de dues classes: uns que opinen que la religió es més cosa de guardar-se dintre la consciencia i de complir-se a la llar doméstica i de practicar-se a l'Església que no pas de manifestarse *públicament* en la premsa, en els llocs públics i en les varies manifestacions de la vida social i profesional. Altres n'hi han que son partidaris de la premsa *obertament* católica i creuen que l'idea religiosa deu informar i ferse coneixer en la vida tan social com política.

Doncs be: el caràcter religiós del seu periódic als primers, dalt esmentats, els hi desagradava *positivament*: als segons, als indiferents, que no son blancs ni negres, no'ls hi fa fret ni calent i més aviat els hi son poc plaents els escrits religiosos perque (dirán) que tenen massa *regust* de missa. Als tercers, si son de la primera categoria, tampoc s'antusiasmarán pel periódic perque si católic, i més aviat serán del parer de que no si li vegi gaire el caient aquest religiós.

—¡Caramba, senyor Llorens, vosté me descoratja amb aqueixes reflexions, si son veritat, com aixís ho haig de creurer!... De tota manera de lo que més ens refliem per a tenir llegidors, es esser *impolitics*, conformantnos d'aquesta manera amb el pensar de molts que no son de cap partit polític.

—¿Impolític, ha dit? Aixó precisament me fa